

Sygn. akt III KK 490/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 listopada 2022 r.,
sprawy **J. G.**
skazanego z art. 300 § 1 k.k. i innych
w zakresie kasacji wniesionych przez jego obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt II AKa 163/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 24 marca 2020 r., sygn. akt III K 133/17,

postanowił

- 1) oddalić kasacje obrońców skazanego jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) obciążyć skazanego J.G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 marca 2020 r., o sygn. III K 133/17, J. G. został uznany winnym popełnienia przestępstw określonych w art. 296 § 2 k.k. w zb. z art. 296 § 3 k.k. w zb. z art. 300 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994 r. i skazany na karę łączną 3 lat

pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 46 § 1 kk, w punkcie IV wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach orzeczono od J. G. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz Syndyka Masy Upadłości I. s.j. w O. w upadłości kwoty 5.318.109,75 zł, co wiązało się ze skazaniem J. G. za czyn przypisany mu w ustępie I wyroku Sądu I instancji (tj. za przestępstwo z art. 296 § 2 k.k. w zb. z art. 296 § 3 k.k. w zb. z art. 300 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.).

Nadto na podstawie art. 46 § 1 kk, w punkcie V wskazanego wyroku Sądu I instancji orzeczono od J. G. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz:

1. C. Spółka z o.o. w K. kwoty 526,43 zł;
1. T. w S. kwoty 5.100,37 zł;
2. M. T. kwoty 602,62 zł;
3. Starostwa Powiatowego w [...] kwoty 3.427,85 zł;
4. K. Spółka z o.o. w Ł. kwoty 154.923,50 zł;
1. T. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą K. kwoty 10.287,04 zł, co wiązało się ze skazaniem J. G. za czyn przypisany mu w ustępie I wyroku Sądu I instancji (tj. za przestępstwo z art. 296 § 2 k.k. w zb. z art. 296 § 3 k.k. w zb. z art. 300 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach został zaskarżony apelacją na korzyść oskarżonego J. G. przez jego obrońcę.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 6 października 2021 r., o sygn. II AKa 163/20, nie uwzględnił apelacji obrońcy oskarżonego J. G. i na podstawie art. 440 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 marca 2020 r., o sygn. III K 133/17, w ten sposób, iż uchylił - jak określił w sentencji

wyroku - jego „pkt 5”, podczas, gdy Sąd Okręgowy w Kielcach w zaskarżonym wyroku z dnia 24 marca 2020 r. posłużył się numeracją rzymską - punktem V, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie zostały wywiedzione przez obrońców skazanego J.G. kasacje.

Obrońca J. G., adw. R. K. wywiódł kasację, zarzucając na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. w punkcie II kasacji zaskarżonemu wyrokowi Sądu II instancji rażące i mające wpływ na treść wydanego wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 415 § 1 k.p.k. poprzez rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść wyroku i utrzymanie w mocy przez Sąd II instancji wyroku Sądu I instancji w zakresie nałożenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. na oskarżonego J. G. obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz syndyka masy upadłości I. s.j. w O. w upadłości kwoty 5.318.109,75 zł, podczas, gdy, jak jednoznacznie wynika z uzasadnienia Sądu II instancji, sam Sąd stwierdził, że przed Sądem Apelacyjnym zaistniały okoliczności procesowe uniemożliwiające nałożenie tego obowiązku poprzez istnienie klauzuli antykumulacyjnej, co powinno prowadzić do wyeliminowania obowiązku naprawienia szkody nałożonej na oskarżonego J. G. w stosunku do syndyka masy upadłości,
1. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S. K., uznając, że okoliczności na jakie miał być przesłuchany nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a także, iż wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania, tymczasem przeprowadzenie tego dowodu było wysoce zasadne ze względu na potwierdzenie okoliczności, iż wieloletnią i ugruntowaną praktyką w spółce było pobieranie przez wspólników zaliczek z kasy spółki na działalność operacyjną spółki bez dokumentów rozliczeniowych,

2. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego na piśmie oskarżonego z dnia 4 października 2021 r. o dopuszczenie dowodu z akt I C [...] poprzez uznanie, że dowód z całości akt nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas, gdy potwierdzają one, że roszczenia wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania,
3. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nieprawidłowej kontroli instancyjnej dokonanej przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, w szczególności nie poddaniu wszechstronnej analizie zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy adw. M. G., nieustosunkowaniu się do nich w stopniu wystarczającym oraz niewskazaniu, czym kierował się Sąd Apelacyjny, uznając zawarte w apelacji zarzuty za niezasadne, poprzestając na lakonicznym zaakceptowaniu stanowiska Sądu I instancji w zakresie czynów przypisanych J. G. w wyroku Sądu I instancji,
1. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego J. G., podczas, gdy realizacja zasady wskazanej w treści niniejszego przepisu winna prowadzić do uniewinnienia skazanego od wszystkich zarzuconych mu czynów,
1. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Apelacyjny w Krakowie gruntownej analizy materiału dowodowego sprawy i w efekcie przyjęcie, że stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny zachowania skazanego w przestępstwach przypisanych mu w wyroku Sądu I instancji jest prawidłowe i znajduje pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego J. G. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanego J. G., adw. K. J. wywiódł kasację, w której na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Krakowie rażące

naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to obrazę przepisów:

1. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 378a § 1 k.p.k. oraz art. 378 a § 3 k.p.k. poprzez naruszenie prawa oskarżonego do obrony, wyrażające się w niewłaściwej interpretacji, a następnie błędnym zastosowaniu art. 378a § 1 k.p.k. i uznaniu, że w realiach sprawy, nieobecnościom (usprawiedliwionym) oskarżonego na rozprawach w dniach 8 października 2019 r., 14 listopada 2019 r. przed Sądem Okręgowym w Kielcach towarzyszył określony w tym przepisie „szczególnie uzasadniony przypadek” uzasadniający przeprowadzenie postępowania dowodowego pomimo usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego, a następnie oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o uzupełniające przeprowadzenie dowodu z ustnej opinii biegłego M. S., co w sposób ostateczny uniemożliwiło oskarżonemu bezpośredni udział w przeprowadzeniu tegoż dowodu,
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zarzutu oskarżonego, a także powielenie błędu Sądu I instancji, polegające na oddaleniu wniosku dowodowego, z uwagi na przekonanie Sądu, iż okoliczność, która w oparciu o przedmiotowy wniosek dowodowy miała zostać udowodniona, nie ma dla rozstrzygnięcia znaczenia, w sytuacji, gdy okoliczności na które dowód w postaci opinii biegłego z zakresu księgowości, bankowości, ekonomii, rachunkowości, finansów, kosztów, rozliczeń, jak również metalurgii - miał zostać powołany, bezpośrednio dotyczyły przesłanek czynu zabronionego, opisanego w art. 300 k.k., w tym w szczególności wykazania, czy w momencie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu (co do okresu określonego w zaskarżonym rozstrzygnięciu jako moment popełnienia czynu zabronionego) Spółce I. sp.j., której współnikiem był oskarżony, w istocie groziła niewypłacalność bądź upadłość,
1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegająca na powieleniu błędu Sądu I instancji polegającego na dowolnej, nie swobodnej ocenie zabranego w sprawie materiału, dokonania oceny zebranego w sprawie materiału

dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego, które to uchybienie w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że oskarżony, dokonując czynności polegających na pobieraniu środków finansowych bezpośrednio z rachunków spółki, pobieraniu za pomocą czeków gotówki z konta bankowego spółki bez przyjmowania gotówki do kasy spółki, przelewaniu środków pieniężnych z rachunków bankowych spółki na prywatne rachunki, pobieraniu gotówki z kasy spółki na podstawie dowodów KW i w oparciu o ustne dyspozycje - działał w celu osiągnięcia własnej korzyści majątkowej oraz usuwał w ten sposób majątek spółki działając na szkodę wielu wierzycieli - w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie uprawniał do wyprowadzenia kategorycznego twierdzenia w powyższym zakresie,

2. art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 440 kpk oraz art. 415 § 1 zd. 2 kk, polegającego na sprzeczności treści wyroku ze sporządzonym uzasadnieniem oraz braku zawarcia w treści zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia w postaci zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez uchylenie zawartego w nim punktu IV, którym Sąd I instancji orzekł od oskarżonego J. G. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz syndyka masy upadłości I. sp.j. w O. w upadłości kwoty 5.318.109,75 zł, co wiązało ze skazaniem oskarżonego za czyn przypisany mu w ustępie I wyroku, w sytuacji, gdy z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (Sądu II instancji) wynika, że w dniu 25 maja 2019 r. do Sądu Okręgowego w Kielcach wpłynął pozew syndyka masy upadłości I. przeciwko J. G. (i U. S.) o zapłatę kwoty 4.889.894 zł,
1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 77 ust. 1 w zw. z art. 4A ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez uznanie, że oskarżony może ponosić odpowiedzialność karną z art. 77 ust. 1 w/w ustawy, pomimo faktu, iż nie był on osobą, na której spoczywał obowiązek stosowania przepisów ustawy o rachunkowości w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych, a to z uwagi

na umowne scedowanie tychże obowiązków na osobę prowadzącą księgowość spółki, co zostało podniesione w apelacji,

1. rażącą niewspółmierność orzeczonych wyrokiem Sądu I instancji, a w tym zakresie utrzymanych w mocy przez wyrok Sądu Odwoławczego kar: łącznej 3 lat pozbawienia wolności za czyny przypisane oskarżonemu w pkt I i II wyroku Sądu I instancji oraz brak zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania przedmiotowej kary.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca skazanego, adw. K. J. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu II instancji i poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji, zaś w przypadku wystąpienia przesłanki oczywistego niesłusznego skazania oskarżonego - uniewinnienie go na podstawie art. 537 § 2 k.p.k.

W odpowiedzi na kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje są oczywiście bezzasadne.

Taka ich ocena była następstwem tego, iż żaden z zarzutów tych kasacji nie był zasadny i to w wymiarze oczywistym. Przystępując do wykazania przyczyn tego przekonania – wobec treści samych zarzutów kasacji i ich uzasadnienia w obu skargach – należy przypomnieć, że samo wniesienie kasacji nie inicjuje kolejnej kontroli instancyjnej. Kasacja bowiem będąc nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń już przez to samo nie służy powtórzeniu przecież w sprawie przeprowadzonej kontroli instancyjnej. Przedmiotem kasacji stron jest – co jest wyrażone w art. 519 k.p.k. - prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie oraz prawomocne postanowienie sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Podstawę zaś stanowią – z woli ustawodawcy – tylko obok uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.- „inne

rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku: (art. 523 § 1 k.p.k.). Nie każde więc naruszenie prawa przez sąd odwoławczy może stanowić podstawę kasacji, musi być bowiem „rażące“, to jest jaskrawe, oczywiste, poważne- nawet (wobec brzmienia przepisu art. 523 § 1 k.p.k. – zbliżone rangą do bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a przy tym jeszcze musi mieć „istotny“ (a więc nie jakikolwiek) wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Istotne przy tym jest również i to, że to skarżący – zgodnie z wymogami art. 526§ 1 k.p.k. – ma wykazać zaistnienie obydwu wymaganych cech zgłaszanego w kasacji uchybienia, a więc to, że rzeczywiście jest „rażące“, a przy tym możliwy jest „istotny“ jego wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Brak nawet tylko jednej z tych wymaganych cech zgłaszanego w zarzucie kasacji uchybienia lub tegoż nie wykazanie, czyni ten zarzut bezskutecznym. To wszystko sprawia, że sporządzenie skutecznej skargi kasacyjnej nie jest zawsze czynnością prostą i nie zawsze też możliwą do osiągnięcia w realiach danej sprawy

Dokonując oceny poszczególnych zarzutów rozpoznawanych kasacji zauważyć wypada, iż nie wykazują one jednak tego, aby sąd odwoławczy dopuścił się wyartykułowanych w nich uchybień, które spełniają rygory określone treścią art. 523 § 1 k.p.k..

Odnosząc się do zarzutów wymienionych w kasacji sporządzonej przez adw. R.K., to ze sprostowanej wersji wyroku Sądu II instancji wynika, że Sąd ten uwzględnił wystąpienie okoliczności wskazanych w art. 415 § 1 k.p.k. i uchylił wyrok Sądu I instancji w zakresie pkt 4 (IV) i 5 (V) (k. 5296). Różnica między rzymskimi (w wyroku Sądu I instancji) i arabskimi cyframi (II instancji) nie ma znaczenia dla jego konsekwencji. Ze znajdujące się w aktach sprawy pierwszej wersji wyroku Sądu II instancji wynika, że uchylony został tylko pkt 5 wyroku Sądu I instancji, ale w związku ze sprostowaniem oczywistej omyłki pisarskiej (k. 5294), doszło do uchylenia jego pkt 4 i 5. To postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej jest prawomocne i w obrocie prawnym funkcjonuje wyrok w wersji przez niego ustalonej. Kwestionowanie w kasacji wystąpienia oczywistej omyłki pisarskiej przez obrońcę jest niedopuszczalne, gdyż jej stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny jest korzystne dla skazanego. Odwołujący się może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia

lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom (art. 425 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.) Dlatego rozpoznając ten zarzut Sąd Najwyższy nie badał tego, czy rzeczywiście doszło do omyłki pisarskiej. czy możliwe było w ogóle sprostowanie w ten sposób merytorycznych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego oddalenia na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. wniosku dowodowego o przesłuchanie S. K., to decyzja Sądu II instancji była zasadna. Dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 300 § 1 kk znaczenie ma bowiem stan spółki jako wierzyciela w chwili, gdy jej wspólnicy dopuszczali się wypłat. Dlatego fakt takiego samego wcześniejszego postępowania nie zmienia oceny zachowania wspólników od 2006 r. Poza tym, fakt że wspólnicy także wcześniej podejmowali się zachowań niezgodnych z prawem nie legalizuje ich późniejszych tożsamy zachowań.

W związku z tym, że ze znajdującego się w aktach sprawy wyroku Sądu II instancji wynika, że Sąd uchylił orzeczenie Sądu I instancji w zakresie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę wymienionej w wyroku kwoty syndykowi, podniesiony zarzut nie ma znaczenia dla sprawy. Ta kwestia została rozstrzygnięta w sposób zgodny z oczekiwaniami oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd II instancji odniósł się do wszystkich zarzutów (naruszenia przepisów postępowania, błędu w ustalenia faktycznych, rażącej niewspółmierności kary) apelacyjnych w należyty sposób. W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 6 i 378a § 1 k.p.k. Sąd II instancji stwierdził, że spełnione zostały przesłanki do prowadzenia postępowania pod nieobecność oskarżonego. Badana sprawa stanowi wręcz przykład sytuacji procesowej, dla której wprowadzono ten przepis. Z uzasadnienia wyroku wynika, że rozpoznane zostały także zarzuty dotyczące wniosków dowodowych (s. 7-14) oraz naruszenia art. 7 i 410 kpk (s. 14-17), błędu w ustaleniach faktycznych (s. 18-20), rażącej niewspółmierności kary (s. 21-23). W uzasadnieniu kasacji obrońca nie dodał żadnych okoliczności, które podważałyby stanowisko Sądu I instancji.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., gdyż w badanej sprawie nie zaistniał stan niedających się usunąć wątpliwości. W uzasadnieniu kasacji obrońca nie precyzuje o jakie wątpliwości mu chodzi, dlatego

tak ogólnikowo określony zarzut trudno poddać szczegółowej analizie.

Z kolei ostatni zarzut rozpoznawanej kasacji pokrywa się z jej zarzutem 4 rozpoznanym wcześniej i stanowi wyraz ogólnego braku akceptacji wydanych przez Sąd I i II instancji wyroków.

Oczywiście bezzasadne okazały się również zarzuty kasacji sporządzonej przez adw. K. J.. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 378a § 1 k.p.k. oraz art. 378a § 3 k.p.k., to - jak już była o tym mowa wyżej - Sąd II instancji kontrolując z tej perspektywy postępowanie Sądu I instancji stwierdził, że zaistniały przesłanki uprawniające do prowadzenia postępowania pod nieobecność oskarżonego. Oba terminy rozprawy dotyczyły przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, który miał znaczenie dla stwierdzenia, czy oskarżony może brać udział w rozprawie. Natomiast obrońca nie wykazał, w jaki sposób brak udziału oskarżonego podczas przeprowadzenia tego dowodu narusza jego prawo do obrony.

Niezasadny jest również kolejny zarzut dotyczący braku wszechstronnego rozważenia zarzutu skarżącego i powielenia błędu sądu pierwszej instancji, polegającego na oddaleniu wniosku dowodowego w przedmiocie stanu finansowego spółki. Dowody, na podstawie których Sąd I instancji ustalił ten stan i określił go jako stan zagrożenia upadłością, wymienione zostały na s. 5 -6 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji. Sąd słusznie oddalił wymieniony w zarzucie kasacji wniosek dowodowy, gdyż hipotetyczne możliwości rozwoju spółki nie zmieniają faktu, że w czasie zachowania oskarżonego spółka była zagrożona upadłością lub niewypłacalnością.

Jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 7 i 410 k.p.k., to został on szczegółowo rozpoznany przez Sąd II instancji na s. 13-17 uzasadnienia. W badanej sprawie zostały wykazane podane w zarzucie okoliczności, tj. wypłacanie przez oskarżonego środków z konta spółki, na podstawie dokumentacji i zeznań pracowników spółki. O celu osiągnięcia korzyści świadczy brak zwrotu tych kwot oraz brak innego uzasadnienia ich wypłaty w postaci rozliczenia tych kwot.

Niezasadny jest również kolejny zarzut kasacji, gdyż w związku z uchyleniem przez Sąd II instancji pkt 4 wyroku Sądu I instancji, uchylone zostało rozstrzygnięcie o naprawieniu szkody.

Jeśli chodzi natomiast o naruszenie art. 77 ust. 1 w zw. z art. 4A ustawy z dnia

29-09-1994 r. o rachunkowości, to zgodnie z art. 4 ust. 5 tej ustawy powierzenie innej osobie prowadzenia ksiąg nie zwalnia kierownika jednostki z odpowiedzialności. Wyjątek dotyczy jedynie odpowiedzialności za przeprowadzenie inwentaryzacji w formie spisu z natury.

Ostatni zarzut kasacji dotyczący rażącej niewspółmierności kary jest niedopuszczalny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.